A cionizmus lényege

Metafizikai és történelmi elemzés

ALEKSZANDR DUGIN

2026. MÁRC. 6.

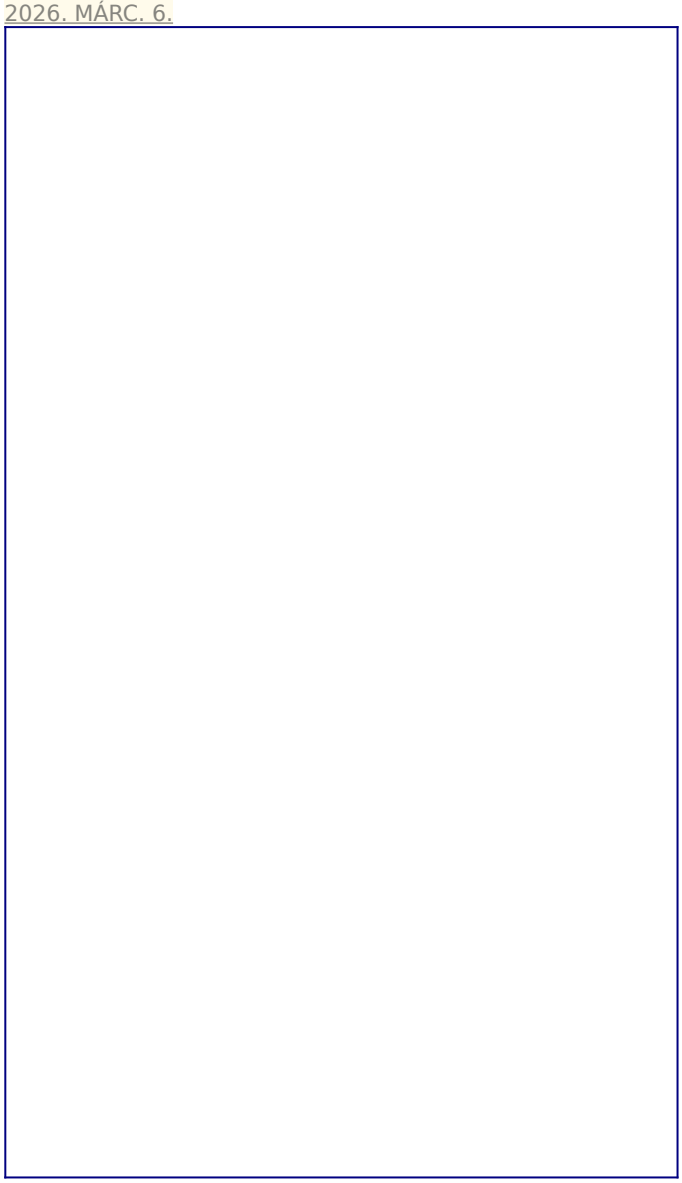

Alexander Dugin azt állítja, hogy a cionizmus a judaizmus eretnek lázadása, amelyben a zsidók Istennek kiáltják ki magukat, erőszakkal elfoglalják a Szentföldet, és apokaliptikus felfordulásba taszítják a hagyományt.

A modern világban a Közel-Kelet továbbra is a geopolitikai konfliktusok epicentruma, ahol különböző erők érdekei metszik egymást, beleértve az iszlámot, a judaizmust és a globális hatalmakat. Különös figyelmet kap a cionizmus, mint Izrael államideológiája, amely sok elemző véleménye szerint egy eszkatológiai dimenziót hordoz, amely a végidőkhöz kapcsolódik.

Mint minden vallás, a judaizmus is egy összetett jelenség, amely magában foglalja a metafizikát, a történelmet és a filozófiát, számos, néha egymásnak ellentmondó értelmezéssel. Megvizsgáljuk, hogyan illeszkedik a cionizmus ebbe a hagyományba, és miért tekinthető annak folytatásának és egyben cáfolatának is.

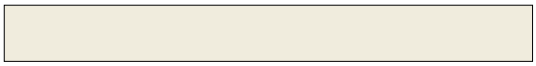

Részesedés

A judaizmus, mint vallás, ahhoz az elképzeléshez kötődik, hogy a zsidók a kiválasztott nép. Elsősorban vallási értelemben, mivel ezt a népet a következőkre választották:

- hűségesek maradjanak az egy Istenhez egy olyan időben, amikor más nemzetek – a judaizmus szerint – eltávolodtak ettől a monoteizmustól, és
- várjátok az Ő küldöttét, a Messiást (*Masiást*), akit Izrael királyává és a világ uralkodójává koronáznak majd.

A héber „ *mashiach” szó* jelentése „felkent” vagy „királyságra felkent”. Ugyanez a szó görögül is *Christos* . De a kereszténység azon a meggyőződésen alapul, hogy a Messiás már eljött a világba. Ez a mi vallásunk. Az alapvető különbség a judaizmustól abban rejlik, hogy a zsidók hiszik, hogy a Messiás még nem jött el, és nem ismerik el Jézus Krisztust Messiásként. Ez a lényegi különbség.

Ezután egy rendkívül érdekes pont merül fel. A zsidó vallás szerint a zsidók az első évezred elején, a Kr. u. 70-es években száműzetésbe vonultak (a negyedik száműzetés). Ez azután történt, hogy a rómaiak büntetőakciót hajtottak végre a lázadó tartomány ellen. A Második Templomot lerombolták. A zsidók elhagyták Palesztinát (a Szentföldet). És ezzel elkezdődött a kétezer éves szétszóratás korszaka.

Ennek a korszaknak vallási jelentése van, ahogyan azt a zsidó hagyomány részletesen leírja. A szétszóratás célja Izrael korábbi történelmi szakaszokban felhalmozott bűneinek engesztelése. Ha ez az engesztelés valódi, és a bűnbánat (*tesuva*) mély, akkor a

zsidó hagyomány szerint a *Messiás* a zsidó Isten áldásaként jelenik meg választott népe tetteiért. Ilyen esetben a *Messiás megjelenése* felülről érkező jel lesz a zsidók Izraelbe való visszatérésére, a független államiság megalapítására és a Harmadik Templom felépítésére Jeruzsálemben, a lerombolt Második Templom helyén.

Elvileg ennek a zsidó megközelítésnek a legkövetkezetesebb képviselői bizonyos fundamentalisták a Neturei Karta mozgalomból vagy a Satmar Hasidimból, akik valami ilyesmit mondanak: „Zsidó Istenünk azt parancsolta nekünk, hogy elviseljük a száműzetés nehézségeit; várjuk meg a végét, vezekeljünk bűneinkért, és amikor a *Messiás* eljön (de nem előbb!), visszatérünk Izraelbe, az Ígéret Földjére." Arra a tényre támaszkodnak, hogy a Talmud egyértelműen tiltja a tömeges visszatérést Palesztinába a *Messiás eljövetele előtt* , és különösen azt, hogy ezt erőszakkal érjék el.

A Talmud tiltja, és határozottan kijelenti: először a Messiás, aztán a visszatérés Izraelbe, és semmi más út.

Itt felmerül a kérdés: akkor hogyan jött létre Izrael állam, amikor a *Messiás látszólag* még mindig nem jött el? Még a legszélsőségesebb cionisták sem állítják, hogy eljött.

Ahhoz, hogy megértsük, hogyan történhetett meg, hogy a modern izraeli állam teljes ellentmondásban áll a zsidó vallás ortodox, talmudi megfogalmazásával, mélyebbre kell ásnunk, és legalább a 17. századig, az ál-messiás, Sabbatai Zevi koráig kell visszamennünk. Ahogy Gershom Scholem írja, ő volt a cionizmus első hírnöke.

Sabbatai Zevi kijelentette, hogy ő maga a *Messiás* , és így a zsidóknak joguk van visszatérni az Ígéret Földjére.

Sabbatai Zevi tragikus véget ért. Amikor megérkezett az oszmán szultán elé, követelve, hogy adják át neki Palesztinát Messiásként, az oszmán szultán így szólt: „Van egy másik javaslatom is önnek, Sabbatai Zevi úr: ha folytatja ezt az ostobaságot, levágom a fejét. De ha túl akar élni, azonnal fogadja el az iszlámot."

Ekkor Sabbatai Zevi furcsa mozdulatot tesz. Turbánt húz a fejére, és azt mondja: „Igazad van, te nyertél; én nem vagyok a Messiás – hadd prédikáljam most az iszlámot.”

Megkímélték, de micsoda csalódás, micsoda csapás volt ez a zsidó közösség számára, amely már készen állt a sabbateanizmus befogadására! A sabbateanizmust az ortodox judaizmus elutasította, de nem tűnt el teljesen, és tovább terjedt, különösen a kelet-európai askenázi zsidók körében, szinte föld alatt. Ugyanazon régiókban, ahol elterjedt, kezdett formát ölteni a haszidizmus is – egy olyan mozgalom, amelyből hiányzott az éles eszkatológiai és messiási orientáció, de a Kabbala terjesztését hangsúlyozta a hétköznapi emberek körében. Hagyományosan a Kabbalát csak idősebb rabbik tanulmányozhatták, akik elsajátították a Talmud minden más tanulási formáját.

De mi történt néhány sabbateai szektában? Felmerült egy elmélet, miszerint Sabbatai Zevi valójában az igazi Messiás, és szándékosan tért át az iszlámra, mert szent árulást követett el. Mi a szent árulás? Kialakult a szent árulás egy egész teológiája, amely azt állította, hogy a zsidók megtagadhatják hitüket, és külsőleg egy másik vallásba léphetnek be, de csak a látszat kedvéért, hogy belülről aláássák azt, miközben titokban továbbra is vallják a judaizmust.

Később a sabbatei Jacob Frank áttért a katolikus hitre. Ráadásul úgynevezett bizonyítékokkal látta el a katolikus cenzorokat a „vérvádról” – a legendáról, miszerint a „zsidók keresztény csecsemőket esznek”. Ezt maga is megtért zsidóként állította, és „cáfolhatatlan bizonyítékokat” szolgáltatott. Frank teljesen felhagyott a Talmudizmus minden formájával, megtagadta hitét, elárulva hittársait. Mégis volt alapja. Frank titkos tana, akárcsak Sabbatai Zevi tana, azt állította, hogy a 17. század után maga a *Messiás fogalma megváltozott. Most a Messiás maguk a zsidók. Nem kell valami külön Messiásra* várni – a zsidók a *Messiás* .

Ezért még ha egy zsidó el is árulja vallását, szent marad, mert ő maga a szentség; ő Isten.

Így intellektuális környezet jött létre a cionizmus számára.

A cionizmus lényege abban rejlik, hogy egyfajta „zsidó sátánizmus”. Nem más népekkel vagy kultúrákkal kapcsolatos sátánizmus, hanem a judaizmuson belüli sátánizmus – vagyis az értékek felcserélése. Ha a klasszikus ortodox judaizmus ragaszkodik ahhoz, hogy a szétszórt zsidó lét (*galut*) jelentése abban rejlik, hogy várjuk a *Messiást* , aki kívülről fog eljönni, és csak akkor szabad visszatérni az Ígéret Földjére, akkor a cionizmus azon az elven alapul, hogy maguk a zsidók Istenek. Ezért most azonnal visszatérhetnek Palesztinába, és ezt erőszakkal is megtehetik, ezzel elutasítva a Talmud-tilalmat, és hozzálátva a Harmadik Templom építéséhez. A *Messiás megjelenése* lesz ennek a messiási folyamatnak a csúcspontja, de lényegében minden izraeli a *Messiás* .

Innen ered a cionizmus és a judaizmus közötti teljesen sajátos kapcsolat. A cionizmus egyrészt a judaizmus folytatása, másrészt a judaizmus cáfolata, mivel elutasítja a judaizmus legalapvetőbb alapelveit: a jámbor várakozás kultúráját és a bűnbánat (*tesuva*) kultúráját.

Továbbá a cionisták azt állítják, hogy a zsidóknak nincs miért megbánniuk – eleget szenvedtek már. A zsidók Isten – nem csupán „Isten népe”, hanem maga Isten. Ezért semmilyen törvény nem vonatkozik rájuk; ők a saját törvényük.

Ez magyarázza a modern cionista mozgalom alapvető jellemzőjét, amely nemcsak Izraelre támaszkodik, hanem rengeteg világi zsidóra, liberális zsidóra, ateista zsidóra, kommunista zsidóra, kapitalista zsidóra, keresztény zsidóra, protestáns zsidóra, katolikus zsidóra, ortodox zsidóra, muszlim zsidóra, Hare Krisna zsidóra, neospiritualista zsidóra, okkultista zsidóra – mindenféle zsidóra, akik valójában az általánosított frankizmus hálózatát képviselik. Pontosan azért, mert most már kollektíven és egyénileg is a *Messiást alkotják* , mindegyikük nyugodtan elkötelezheti magát szent árulás mellett, anélkül, hogy vétkezne a lényege ellen.

Ez egy immanens messiásizmus, amelyben a Messiás és maguk a zsidók fogalmai helyet cseréltek. A cionisták már nem várnak a *Messiásra* – ők maguk a *Messiás* , és ezért nincs senki és semmi, amire várhatnának. Már csak az van hátra, hogy a saját erejükre és globális hálózataikra támaszkodjanak a világuralom érvényesítése és az izraeli állam felépítése érdekében, figyelmen kívül hagyva a helyi lakosságot vagy bármilyen más költséget.

Ezt szolgálja az amerikai államokban érvényben lévő, a cionizmus kritizálására vonatkozó hivatalos tilalom, ahol az anti-cionizmust az antiszemitizmussal azonosítják.

Ha jobban megnézzük, észrevesszük, hogy maga Izrael Állam is háborút visel a szemiták – azaz a palesztinok, a tiszta szemiták arabjai – ellen. Sőt, a cionista ideológiát még csak nem is nevezhetjük teljesen „zsidónak”, mivel a judaizmus alapelveinek cáfolatán alapul. Ha nincs várakozás a *Messiásra* , akkor mi a judaizmus?

A cionisták szemében Izrael állam puszta létezése is bizonyíték arra, hogy ők a *Messiás* . Különben az állam nem jött volna létre. Létrehozásáért minden elismerést kizárólag maguknak és hálózataiknak tulajdonítanak. Mivel sikerült, úgy vélik, Isten segítségével történt.

Ezután már csak egy lépés van hátra: felrobbantani az Al-Aksza-mecsetet, és elkezdeni a Harmadik Templom építését, amire pontosan a szélsőséges cionista csoport – a Templom-hegyi Hívők mozgalma – felszólít. A közelmúltban hatalmas forrásokat különítettek el a Templom-hegy kutatására.

Mivel a cionizmusnak ilyen mély metafizikai alapjai vannak, értelmetlen megszelídíteni ENSZ-felhívásokkal vagy hiábavaló „kössünk békét, tartsuk tiszteletben az emberi jogokat” felkiáltásokkal.

Egy nagyon mély metafizikai alapokon nyugvó eszkatológiai forgatókönyv sűrűjében vagyunk. A helyzet egyre riasztóbbá válik, messze túllépve a megszokott banális magyarázatok – gazdaság,

piacok, olajárak, tőzsdék, nemzeti érdekek stb. – határait, amelyek egyre ellentmondásosabbak, sőt abszurdabbak lesznek.

Nagyon érdekes időkben élünk, de a lehetőségért, hogy megélhessük őket, az ára az, hogy tudatunk egyes részei egyszerűen blokkolódnak vagy megbénulnak. Ha túllépünk a hipnózison, a ködön, az ostobaságon, az abszurditáson és a tudat posztmodern széttöredezettségén, akkor egy nagyon érdekes és félelmetes képet tárunk elénk arról, hogy mi történik a Közel-Keleten.

Az említett számok:

- Gershom Scholem (1897–1982): izraeli történész és a zsidó miszticizmus (kabbala) szakértője. A Kabbala modern tudományos tanulmányozásának megalapítójának tartják. Scholem a Sabbatai Zevit a cionizmus előhírnökeként írta le, hangsúlyozva, hogy a messiási mozgalmak hogyan befolyásolták a zsidó történelmet.
- Sabbatai Zevi (1626–1676): zsidó misztikus és hamis messiás, aki a 17. században *Messiásnak kiáltotta ki magát* . Mozgalma (sabbateanizmus) hatalmas lelkesedést váltott ki a zsidók körében, de az iszlámra való áttérésével végződött. Ez az esemény befolyásolta az antinomianizmus (a törvények megsértése a „lelki megtisztulás” érdekében) kialakulását a zsidó szektákban.
- Jacob Frank (1726–1791): A frankizmus megalapítója, egy vallási mozgalomé, amely a judaizmus, a kereszténység és az iszlám elemeit ötvözi. Frank azt állította magáról, hogy ő Sabbatai Zevi reinkarnációja, és a „megtisztulást a törvényszegés” (szent árulás) által hirdette, beleértve a hagyományos judaizmus elutasítását is. Követői (frankisták) antiszemita kampányokhoz járultak hozzá, például vérvád vádjaihoz.
- Neturei Karta: Egy 1938-ban alapított anticionista ultraortodox zsidó csoport. A cionizmust Isten elleni sértésnek tekintik, mivel a zsidóknak nem szabadna tömegesen vagy erőszakkal visszatérniük Izraelbe

a *Messiás* eljövetele előtt. A csoport Izrael állam békés feloszlatását szorgalmazza, és támogatja a palesztinokat.

Könyvekre és forrásokra való hivatkozások:

Gershom Scholem, *Sabbatai Sevi: A misztikus Messiás, 1626-1676* (Princeton University Press, 1973): Sabbatai Zevi klasszikus életrajza, amelyben Scholem a cionizmus előfutáraként elemzi őt. A könyv hangsúlyozza, hogyan fejlődtek a messiási várakozások politikai mozgalmakká.

Paweł Maciejko, *A vegyes sokaság: Jacob Frank és a frankista mozgalom, 1755-1816* (University of Pennsylvania Press, 2011): Frank és a frankizmus első átfogó tanulmánya, amely bemutatja a zsidó-keresztény kapcsolatokra gyakorolt hatását.

Talmud (Ketubot 111a): Tartalmazza a „Három Esküt” – egy metaforát, amelyben a zsidók megesküsznek, hogy nem „emelkednek fel falként” (tömegesen térnek vissza) Izrael földjére a *Messiás előtt* , nem lázadnak fel a nemzetek ellen, és nem siettetik az idők végét. Ezt Izrael létrehozásának tilalmaként értelmezik.

Yotav Eliach, *Judaizmus, cionizmus és Izrael földje* (Wise Path Books, 2018): Áttekintés a zsidó történelem 4000 évéről, a cionizmus vallási és ideológiai aspektusaira összpontosítva.

Yitzhak Conforti, *A cionizmus és a zsidó kultúra: Tanulmány egy nemzeti mozgalom eredetéről* (Academic Studies Press, 2024): A cionizmus kulturális gyökereinek tanulmányozása, beleértve a hagyomány és a modernitás közötti egyensúlyt.

Yossi Shain, *Az izraeli évszázad: Hogyan változtatta meg a cionista forradalom a történelmet és hogyan találta fel újra a judaizmust* (Post Hill Press, 2021): Elemzés arról, hogyan alakította át a cionizmus a zsidó identitást a diaszpórából a szuverenitássá.

Derek Penslar, *Zionizmus: Érzelmi állapot* (Rutgers University Press, 2023) – a cionizmus érzelmi aspektusairól.

Marjorie N. Feld, *A dissent küszöbértéke: Az amerikai zsidó cionista kritikusok története* (NYU Press, 2024) – a cionizmus zsidó kritikusairól.

alexanderdugin@substack.com